За тим селом, де я родився,
на самому краєчку поля
з часів прадавніх три тополі
живою долею зійшлись.

Щоліта крізь усі віки
безкрайнє поле первозданне
довкола військом шолом'яним
тугі зводило колоски.

Коли у вирій відлітав
в осіннім небі клин журавок,
то лиш сумний похмурий ранок
про тополині сльози знав.

А як пробудження весни
тополями соки дарувало,
то знову віття піднімали
до сонця радісно вони.

Такий одвічний коловир
В Господнім Всесвіті. І поки
панує в ньому мир і спокій —
радій, Людино, і живи!